

CAN AYAR

Tırsak Hayvanlar Dükkânı

— Haktan Kaan İçel —

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2019

CAN AVAR

TIRSAK HAYVANLAR DÜKKÂNI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Sevinç S. Erzurumlu
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Erdi Demir

6. Baskı Nisan 2019
Uluslararası Seri No 978-605-08-1922-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3776
CAN AVAR / 1
Raf: 6-10 Yaş Öykü-Hikâye

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2015 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

CAN AVAR

KORKUT KORKMAZ

HAYAL ETSEVER

MERHABA, BEN CAN AVAR...

Benim adım Can... Can Avar... İnsanların adıyla neden dalga geçtiklerini anlayamıyorum. Sıradan bir ismim var. Üstelik ne tuhaf bir yüzüm, ne de kocaman tüylü ayaklarım var. Herkes gibiyim işte... Mesela içeriden gelen tıkırtının, aslında üç başlı bir ejderhadan geldiğini biliyorum. Ama ben ondan korkmak yerine, onunla yaşamayı öğrendim. Bu tip yaratıklar ışık açık olduğunda yok olurlar. Ben de ışıkları açıp onları korkutuyorum. Ejderhanın alevleri sayesinde de evimiz her zaman sıcak kalıyor. Ben uzaylılardan da korkmuyorum. Örneğin az önce dünyayı istila etmek isteyen, bir uzay gemisi-

nin ışığı camıma vurdu. Ama ben böyle şeyleri takmam. İşte, bende herkes gibiyim... Sıradan biri yani...

Annem söylediğim her şeyin saçmalık olduğunu düşünüyor. Büyüklerin en önemli sorunları bu. Ne zaman bir olay olsa, onları inandıramazsın. Sözde bunları kafamızdan uydururuz. Oysa kurt adamlara, hayaletlere, mumyalara ya da vampirlere inanmak ne kadar zor olabilir ki? İnsanlar onlara inanıyorlar ki, filmleri yapılıyor. İşte, bu yüzden kötü güçlere karşı kendi başıma savaşmayı seçtim. Yaptıklarım sayesinde, her gün bir kez daha dünyayı kurtarıyorum. Böylece insanlar yataklarında rahat uyuyabiliyorlar. Tabii Mıstık dışında... O kim mi? Mıstık komşumuzun köpeği, sürekli yerde yatıyor. İşte, bu yüzden onun için yatağında rahatça uyuyabiliyor diyemem.

Keşke benim de köpeğim olsaydı. Böylece kötü güçlere karşı yanımda kuvvetli bir yardımcım olurdu. Eğer bir köpeğim olsaydı ismini Köpük koyardım. Bence hayvanların kendi türlerine yakın isimleri olmalı, böylece isimlerine daha çabuk ısınabilirler. Acaba hayvanların isimlerini kimler verdi? Belki de hepsine yanlış isim koydular. **HAYIIIIIR! BİN KUNDUZ!** Yoksa ben köpeğime isim bulmaya çalışırken, aslında kaplanıma mı isim bulmaya çalışıyorum? Belki de isimleri karıştı. Bu ihtimali düşünüp bir isim karışıklığı listesi yaptım.

İSİM KARIŞIKLIĞI LİSTESİ

GAN AVAR

Köpek - Kaplan
Ayı - Panter
Fil - Fare
Kedi - Rakun
Kirpi - Yarasa
Balina - Zürafa
Gergedan - Aslan
Tavşan - Kurbağa
Kaplumbağa - Kuş

Yoksa bu isimleri, gölgelerde yaşayan acımasız gölge adamlar mı karıştırdı? Hem de hiç dikkat çekmeden. Ne de olsa ışık yandığında kolayca kaçabiliyorlar. Sanırım bu sayede izlerini belli etmeden sıvıştılar. Bu tam bana göre bir iş. Yıllarca kedi diye beslediğimiz hayvanın aslında bir rakun olduğunu herkes öğrenmeli! Ama öncelikle midemin içindeki ağustos böceğini durdurmalıyım. Sürekli ötüp uyumamı engelliyor. Bu tür böceklerin amaçlarını iyi bilirim. Ben yemek yedikçe, hazıra konmaya çalışırlar. Bu yüzden de onlarla baş etmenin en kolay yolu, yemek yememek... Böylece yediklerimi midemin içinden yürütemezler. Ama açlıkla savaşmak için uyumam lazım. Peki, saat kaçta uyanmam gerektiğini nasıl bileceğim? Cevap çok basit:

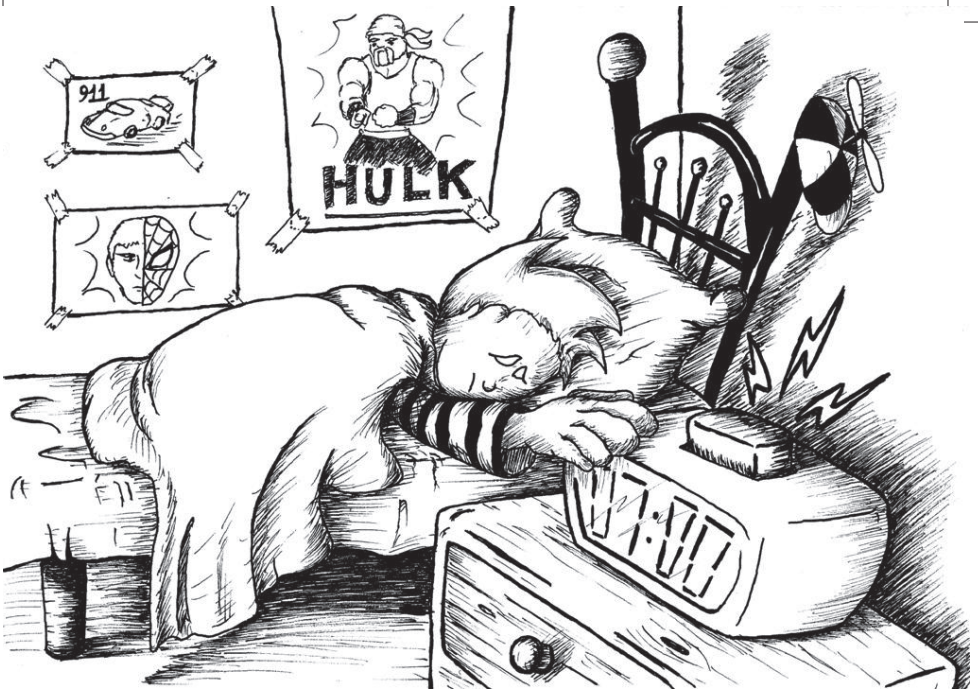
Annem beni ne zaman uyandırırsa!

SABAH LARDAN NEFRET EDİYORUM

Annem, “Can! Uyan artık! Okula geç kalacaksın!” diye bağıyordu. Belli ki sabah olmuştum. İşin kötü tarafı okula gitmem gerekiyordu ve buna hazır değildim. Kötülerle savaşmam gerekirken, okula gitmek son derece sinir bozucuydu. Belki de... Hayır, hayır... Kötü güçler benden korktukları için tüm ailemi ve okuldaki tüm yetişkinleri hipnotize etmişlerdi. Ve okula gitmem gerektiğini, onların beyinlerine yerleştirmişlerdi. Evet, bu çok yüksek bir ihtimaldi. Ama tedbiri elden bırakmamalıydım. Normal bir çocuk gibi davranmam gere-

kiyordu. Malum dikkat çekersem, başıma kötü şeyler gelebilirdi. Anlayacağınız çok işim vardı. Bir yandan kötü güçlerle uğraşacaktım, bir yandan da okuldaki derslerimde başarılı olmaya çalışacaktım.

Annem, “Can kalkmazsan, seni zorla kaldıra-
cağım!” diye bir kez daha bağırdı. Belli ki bu sefer
ciddiydi. “Çabuk ol! Kıyafetlerini giy ve mutfığa
gel. Yoksa sütün soğuyacak!” Ayağa kalkıp banyoya
gittim. Kötülerle savaşmadan önce kendime de bak-
mam gerekiyordu. Yüzümü güzelce yıkadım. Gece
uyurken bazı şakacı hayaletler, yüzümü görünmez
mürekkepleriyle boyamışlardı. Biliyor musunuz? bu-
nun için hayalet mürekkep balıklarıyla anlaşma yap-
mışlar. Bu hayaletleri anlamak çok güç. Kimileri çok

komik, kimileri ise kesinlikle çok ürkütücü. Ama bildiğiniz gibi beni korkutamazlar. Ben Can Avar'ım...

Yüzümü yıkayıp görünmez çizimleri sildikten sonra mutfağa gittim. Annem masanın başında oturmuş, gözlerini bana dikmişti. Yavaş hareketlerimden dolayı iyice sinirlenmişti. "Oğlum acele etsene, hala yavaş hareket ediyorsun. Hem kahvaltını da soğutuyorsun." Hemen masaya oturup annemin hazırladığı reçelli ve krem peynirli ekmeği yemeye başladım. Süt tam sevdiğim gibi ılımtı. Yani zamanlamam her zamanki gibi mükemmeldi. Belki kötü güçlerle mücadelede başarılı olmamın sırrı dakikliğimdi. Ben kahvaltımı ederken, annem yine o klasik hikâyesini anlatmaya başladı. Bu hikâyeyi belki yüz kere dinlemiştim. Annem ise ilk kez anlatıyormuş gibi heyecanlıydı.

"Sana bu hikâyeyi daha önce anlatmış mıydım? Hatırlamıyorum... Neyse bir kez daha anlatayım. Bir tane küçük kız varmış. Annesiyle beraber kahvaltı yapıyorlarmış. Annesi kızını çok sevdiğinden, sürekli aynı şeyleri tembih ediyormuş. 'Kızım çok süt iç, biraz da mama ye!'. Günlerden bir gün annesi kahvaltıyı hazırlamış ve odasından bir şey almaya gitmiş. Küçük kız da kahvaltısını yapmaya başlamış. Bu sırada bir yılan, evin penceresinden içeri doğru sokulup kızın yanına gelmiş. Annesi odadaki işlerini

hallettikten sonra kızının yanına dönmüş. Bir de ne görsün! Küçük kızın bir elinde yılan, diğer elinde de yağlı ekmeği... Tüm gücüyle yılanın boynunu sıkıp kafasını sütün içine daldırıyor. Bir yandan da ‘Hep süt içme, biraz da mama ye!’ diyormuş. Küçük kızın annesi bu manzara karşısında donakalmış. Ve bu gerçek bir olay, inanabiliyor musun? Ne kadar İlginç, öyle değil mi?”

Annemin hikâyesini ilk kez dinlemişim gibi gülmseyip başımı ‘evet’ anlamında salladım. Ne de olsa geç kalktığım için bana yeterince sinirlenmişti. Onu daha fazla sinirlendirmek tehlikeli olabilirdi. Mutlu olmasını sağlamak daha iyi bir seçenektir. Tam bu sırada kapı zili çaldı. Belli ki okul servisim gelmişti. Annem çalıştığı için beni eskisi gibi okula götürüyordu. Babam da çok yorgundu. Çünkü dün gece eczanede nöbetçiydi. Biliyor musunuz? Eczacılar, insanları iyileştirmek için ayda bir kez nöbet tutarlar. Hızlıca sütümü içip ayağa fırladım. Annem de odamdan çantamı getirdi.

Bugünkü ders kitaplarını
çantana koydun mu?

diye merakla sordu. Ben ise birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdim: “Dünya atlasını koymayı unuttum galiba.”

Annem kaşlarını çatıp odamın yolunu tuttu. Koridorda giderken, sessizce söyleniyordu: “Şu çantayı akşamdan hazırlasana, her gün servise geç kalıyorsun.” Annemin tüm uyarılarına rağmen kötü güçlerle savaşmaktan; çanta hazırlamak, dış fırçalamak, ödevlerimi yapmak gibi kolay görevlerde başarısız oluyordum. Ne de olsa dünyayı kurtarmak, en önemli görevimdi. Durumu belli etmemek için anneme duymak istediği cevabı verdim: “Anneciğim gece çok uykum vardı, ders çalışırken uyuya kalmışım. Bu yüzden de çantamı toparlayamadım.”

Ben kapının önünde beklerken, annem elinde dünya atlasıyla geldi. Beni görünce şaşkın bir şekilde söylenmeye başladı: “Haydi, oğlum acele etsene! Daha üstünü bile giyinmemişsin. Servisin seni bekliyor!” Bu sırada servisin korna sesi bir kez daha duyuldu. Hemen montumu giyip ayakkabımın bağcıklarını bağlamaya başladım. Annem artık duruma el koydu.

“ Ben bağlarım, geç kalıyorsun!”
Annem hızlıca bağcıklarımı bağladıktan sonra koşarak merdivenlerden inmeye başladım. Arkamdan endişeyle, “Hızlı koşma oğlum, düşeceksin.” diye bağıyordu. Ah! Anneciğim sanırım seni hiçbir zaman memnun edemeyeceğim.

Oysa ben son derece dikkatliydim. Ve uzaydan